

Њеїова Свейшосїї
Паїријарх срїски ї. ї. Порфирије

ПОЗДРАВНО ПИСМО

Ваша Високопреосвештенства,
Високопреподобна и преподобна браћо и сестре
– монаси и монахиње, благоверни народе,

Мир Божји да буде на свима вама!

Са великом радошћу срдечно поздрављам и очински благосиљам све вас сабране на Трећем светопрохорском монашком сабрању.

Када говоримо о животу монаха, незаобилазно је созерцавати о његовом назначењу. Ко је монах? Шта је смисао његовог *одвајања* од профаног живота? Како се подвизава? Ко њиме руководи? – и тако редом. Ова, али и сва друга сродна питања, која се роје из ове теме, немогуће је заобићи и о њима не богословствовати. Отуд, ако бисмо и желели да преузмемо нелаку обавезу дефинисања смисла човековог спасавања у монашком образу, прво што запажамо јесте да је суштина тог призива у испуњењу Спаситељеве заповести „молите се непрестано“¹, а што представља освећење свих и целокупне твари у Христу.

Живети у манастиру, према речима Преподобног старца Порфирија Кавсокаливита, значи *живеїи живоїшом*

¹ Види: 1. Сол. 5, 17.

Божјим, који имплицира на несебичну љубав према свима, а која опет не само не изоставља, него претпоставља безостатни подвиг себеуподобљавања жртви Спаситељевој, која неминовно води извору наше вере, а то је васкрсење Његово у слави. Изучавај реч Божију, саветује свети Старац, моли се са циљем да напредујеш у љубави Божјој и у љубави према Цркви. Тако ћеш, живећи у љубави Божјој, живети у слободи; јер где је љубав, онде је слобода. Крећи се једино у простору љубави према Богу.

Усвајати завете сиромаштва, девствености и послушања, у оваквом унутарњем простору, значи сваког тренутка и свим силама свог бића са радошћу настојати да они, благодаћу Прводевственика, Господа Христа, постану наш живот добијен најпре у купељи крштења, а потом обновљен пострижењем у ангелски – монашки образ. Живети у складу са том одредницом ништа је друго до опредељење да престајемо да живимо за овај свет и себе и да се окрећемо вечности и апсолутном служењу Богу и ближњем. Нема узвишенијег, али ни одговорнијег призива од овог, да преображавајући себе, у „*свешћу који у злу лежи*“², служимо преображењу ближњих и целокупне творевине. Нека би дао Бог да се и на монаштву Светосавске Цркве нашег времена препозна она дивна слика коју даје блажени Јероним кад каже: Монаштво је лепота; најдивнији цвет, драги камен и украс Цркве!

Организатору, учесницима и свима окупљенима на монашком сабору, молитвама Светога оца нашега Саве, инока и игумана хиландарског, Архиепископа српског и Светитеља васељенског, желим благословено и плодносно овогодишње саборовање.

² Види: 1. Јн. 5, 19.